

scriptæ, cujus nomen instar totius laudis est!

Hoc autem unum locorem monitum volumus, nunquam nos a Gottwicensi codice transversum unquam discessisse, nisi quoad ordinem, quo ibi Epistolæ Augustinianæ exhibentur. Illic enim ordine præpostero prima secundum locum, et vicissim secunda primum obtinet. Nos vero potissimum tempus, quo confectæ sunt, attendentes, utrique propriam sedem restituimus.

Sciscitabitur forsitan aliquis, quod qualeve sit monasterium e cujus tabulario Epistolæ Augustini in penem Republicæ Christianæ gloriæ emeruerunt: quæ hæc in rem tribus abhinc mensibus a supra laudato clarissimo viro Bernardo Pez acceperim, de verbo ad verbum exscribam.

Monasterium Gottwicense est longe amplissimum ac in Germania celeberrimum, situm ad dexteram Danubii, sex circiter milliariis supra Vindobonam, in altissimo sed amænissimo monte. Vid. *Annales Mabillonii sæc. XI*, quo a S. Ahtmano episcopo Pataviensi fundatum et amplissime dotatum fuit. Cum anno circiter decimo septimo hujus sæculi in cineres abiisset, a

Reverendissimo Domino Godefrido Besselio, qui nunc maxima cum laude tam restituti disciplinæ regularis, quam redactæ doctrinæ ac traditionis famia præest, adeo feliciter instauratum est, ut nulli Ordinis nostri in Europa monasterio quidquam de splendore, amplitudine ac elegantia concedat. Germanice vocatur Gottwrig, medio ævo Gottwic, vel monasterium S. Mariæ in Gottwic, nonnunquam Kottwic. Ita passim codices Mss. in bibliotheca Gottwicensi, quam nox laudatus D. Abbas bonis litteris ita locupletavit, ut in Germania nullam monasticam bibliothecam noverim, quæ ei comparari mereatur. Plura de hoc loco brevi accipies ex Chronici Gottwicensis tomo II. Nam Tomus I, qui e prelo jam emerit, ea duntaxat quæ rem antiquariam ac præcipue diplomaticam spectant, complectitur. Hoc primo tomo nihil magnificentius, augustius, ac eruditius hactenus in Germania excusum scio, eoque nulla Galliæ bibliotheca paulo melior carere poterit. Ejus auctor est idem reverendissimus D. Abbas Godefridus, cujus etiam sumptibus hoc luculentissimum opus typis commendatum est.

ADMONITIO EJUSDEM

IN EPISTOLAM CLXXXIV BIS.

Petrus et Abraham, quibus isthæc Epistola inscripta est, haud dubie erant monachi; id enim D. Augustinus sub sermonis initium satis innuit. Sic eos inquit instituisse vitam qua Deo servirent, ut sibi ad legendum vacaret. Petrus autem, nisi valde fallor, ipsissimus est, de quo sic habet Cassiodorus, de *Institut. divin. Litt.*, cap. 8: *Petrus abbas Tripolitanæ provinciae, sancti Pauli Epistolæ exemplis opusculorum beati Augustini subnotasse narratur, ut per os alienum sui cordis declararet arcanum: quæ ita locis singulis competenter aptavit, ut hoc magis studio beati Augustini credas esse perfectum: mirum est enim sic alterum ex altero dilucidasse, ut nulla verborum suorum adjectione permixta, desiderium cordis proprii complexus videatur.* Istud opus hactenus ineditum, exstat Venetiis in bibliotheca Sancti Marci, cum hoc titulo: *Commentarius in Pauli Epistolæ ex Libris Augustini*, Petro Tripolitano adscriptus; quod, inquit Cl. Mabillonius, non facile asseruerim. Ut ut sit hæc de re, in dubium tamen revocari

non potest, vere ne Epistola ista Augustini sit, cum ejus mentionem faciat Possidius in Indiculo.

Illam ineunte anno circiter 417. scriptam esse aut manu, quia infra cap. 2, num. 5, decimum quartum librum de Civitate Dei in manibus habere, dum eam scribit, testatur S. Augustinus: porro huic ipsum librum laudat cap. 14 libri 1 contra adversarium Legis et Prophetarum, adeoque incipiente anno 420. Certum est enim tunc temporis libros contra adversarium Legis prodiisse: paulo ante igitur prodierat decimus quartus liber de Civitate Dei. Cum autem per integrum annum 418, initiumque anni subsequentis infinitis propemodum negotiis distractum fuisse Augustinum compertum habeamus; vix credibile est ea tempestate illum ultimam manum libro 14 de Civitate Dei impingere potuisse; ac proinde superest ut id peregerit verente anno 417, atque ut pubescente eodem anno has litteras contulcerit.

ADMONITIO EJUSDEM

IN EPISTOLAM CCII BIS.

Dum anno 418 et quidem mense septembri, ut patet ex actis cum Emerito, Augustinus Cæsaream profectus in supradicto oppido remoraretur, quo eum inuncta sibi a venerabili papa Zozimo, Apostolicæ sedis episcopo, ecclesiastica necessitas traxerat (*Epistol. 190, n. 1*), perlatae sunt litteræ Optati quibus significabat angere se circa animæ originem; utrum ea per propagationem ex anima a Deo creata, atque Adamo iudita descenderet, anve singulis hominibus singulas de novo Deus crearet, nosse cupiens. Attamen in ultimam hanc opinionem, uti videtur, concesserat (*Ibid.*, cap. 4, n. 13 et 14); deoque eodem argumento quoddam ediderat opusculum, necnon litteras ad amicos quosdam suos familiarissimos destinatas; quæ cum perlatae essent Cæsaream, ipsi Augustino illic adhuc versanti traditæ sunt a famulo Dei, cui nomen Renato; qui sanctum Doctorem tantopere ad respondendum instigavit, ut hoc recusare, quamvis rebus aliis tunc occupatus, nequaquam posset (*Ibid.*, cap. 1, n. 1). Videtur quoque in epistola sua optate ipsemet Optatus de sancti Doctoris sententia super ea re certior fieri (*Ibid.*, cap. 6, n. 26). Augustinum præterea ad id induxit Muressis quidam Optati necessarius, qui tunc Cæsaream veniens, se quoque super eodem argumento litteras ab Optato accepisse dicebat; rogabatque Augustinum, ut quid ea de re sentiret, vel

voce, vel scripto sibi aperiret, quo illud posset Optata significare (*Ibid.*, cap. 1, n. 1). Dedit itaque litteras ad ipsum Optatum sanctus Doctor, Cæsareæ, quod satis declarant illæ voces cum in eodem oppido remoraremur, jam profectus. De proposita autem difficultate illi rescripsit, non habere se quod certo statuat, propter argumenta quæ in utramque partem faciebant: id tantummodo cavendum esse ne quis hæc questione abutens, de peccato originali, quod constans et catholicum dogma est, vellet ambigere; atque ita Pelagii Cælestique novam hæresim imprudens admitteret, quam recenti memoria damnant Concilia et Romani antistites Innocentius ac Zozimus; quorum epistolæ, saltem postremi hujus, non forte ad Optatum necdum pervenissent, simul mittebat. Non contentus fuit procul dubio hac responsione idem Optatus; illi siquidem Augustinus præterea duas Epistolæ, quæ temporum injuria intercidere, super eodem argumento misit. Laudat Fulgentius (*De veritate prædest.*, lib. 3, cap. 18) eruditionem atque ingenii vim eam, qua cum in hisce tribus epistolis, tum in aliis quibusdam suis operibus, questionem illam sanctus Doctor excusserrat: sed ejusdem inprimis modestiam prædicat, utpote quæ eum deterruit, ne de re perreque gravi et abstrusa quidquam decerneret. Cujus quæstionis, ait, profunditatem sibi imperscrutabilem cernens, nullam vo-